

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu **Tưởng tượng và miêu tả Âu Cơ hoặc Lạc Long Quân** lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về **Tưởng tượng và miêu tả Âu Cơ hoặc Lạc Long Quân** lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn **Tưởng tượng và miêu tả Âu Cơ hoặc Lạc Long Quân** lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Tưởng tượng và miêu tả Âu Cơ hoặc Lạc Long Quân

Xưa kia, trên vùng đất Lạc Việt màu mỡ, có một vị thần mình rồng, vốn là con trai thần Long Nữ. Ấy là Lạc Long Quân. Với sức khỏe vô địch, thần luôn giúp đỡ dân lành, trở thành ân nhân của bao gia đình nghèo khổ. Thần có nhiều phép lạ, đã mấy lần diệt trừ Ngư Tinh, Mộc Tinh, Hồ Tinh, ơn nghĩa của chàng với nhân dân cao hơn núi, rộng hơn biển, dân làng biết lấy gì mà đền đáp cho nổi. Tấm lòng nhân hậu của Lạc Long Quân đã bao lần ban hạnh phúc cho nhân dân. Chẳng đòi hỏi gì, vị thần của chúng ta còn dạy dân trồng trọt, chăn nuôi, cày cấy, rồi lại được dạy cách làm nhà, ăn ở. Trước một vị thần phổ độ chúng sinh như thế, nhân dân rất lấy làm cảm kích. Vốn sinh ra đã là rồng, Lạc Long Quân chỉ lên cạn khi có việc cần, không thì ở dưới nước với mẹ. Nhờ thần, mảnh đất Lạc Việt trở nên kì ảo, lộng lẫy.

Bấy giờ, nơi vùng núi cao, có nàng Âu Cơ xinh đẹp tuyệt trần, xứng đáng là tiên nữ hạ thế. Nàng thuộc dòng dõi Thần Nông, cũng yêu dân như con của mình. Nàng dịu dàng, nhã nhặn, làm mê hoặc đàn ông cả một vùng. Biết đến tiếng thơm của nơi kia Lạc Việt, nàng ghé thăm với ước muốn được nhìn thấy những hoa thơm cỏ lạ của mảnh đất kì diệu này.

Đứng ngắm nhìn những bông hoa dại nhỏ bé, Âu Cơ gặp Lạc Long Quân ở ngay trên vùng đất ấy. Ngay từ ánh mắt đầu tiên, họ đã trao nhau những tình cảm sâu sắc. Mây đang hé nụ cười rạng rỡ. Mặt trời đang cười khà khà ở nơi nào quanh đây. Đám hoa cỏ dại rung rinh theo tiếng sóng. Những ngọn gió thổi vào trong nhịp đập trái tim hai vị thần. Họ yêu nhau, họ lấy nhau, nên duyên vợ chồng. Cả trời đất như tung hô sự kết duyên này. Lạc Long Quân và Âu Cơ cùng ở tại cung điện Long Trang – nơi đang đầy hạnh phúc.

Chẳng bao lâu sau, Âu Cơ có mang. Đôi vợ chồng vui mừng khôn xiết. Nhưng lạ thay, nàng tiên núi cao không sinh ra một đứa con như người phàm trần, nàng đẻ ra một cái bọc, cái bọc trăm trứng. Âu Cơ và Long Quân sững sờ ngắm nhìn cái bọc, ngắm nhìn từng sự chuyển động của nó. Từ trong ấy, phát ra những tiếng lục đục,

rồi một quả nứt ra, hai quả, ba quả. Cái bọc nở ra một trăm người con. Đứa nào đứa ấy hồng hào, khoẻ mạnh, sức khoẻ chẳng thua gì cha, sắc đẹp không kém hơn mẹ. Một trăm đứa con, một trăm con người thần kì. Chẳng cần bú mớm gì, chúng vươn vai, trưởng thành trong tích tắc. Rồi một trăm người anh em nắm tay nhau, xếp thành vòng tròn, nhảy múa trên bãi cỏ. Hoàng hôn đang xuống, cho nàng Âu Cơ khóc trong niềm hạnh phúc, hạnh phúc khôn tả!

Ngày tháng cứ thế trôi đi, thấm thoát đã mấy năm ròng rã, Lạc Long Quân vốn đã là rồng, nên chẳng thể nào sống thiếu nước. Chàng đã quá mệt mỏi với việc ở trên cạn. Một đêm nằm nghĩ, Long Quân quyết định quay lại Thủy cung. Nhưng rồi chàng bút rút: “Ta đi, để Âu Cơ một mình thì khổ cho nàng quá!”. Sau một đêm dài thức trắng, chàng vẫn không từ bỏ ý định về biển, dù trong lòng áy náy vô cùng. Vậy là, chàng bỏ đi, để Âu Cơ một mình nuôi con. Biết tin này, Âu Cơ buồn lắm! Nàng luôn cố giấu nước mắt trước những đứa con của mình nhưng lại âm thầm rơi lệ những đêm cô đơn. Cái cảnh thiếu vắng thật lạnh lẽo quá! Rồi một ngày, Âu Cơ không thể quên nỗi Long Quân bèn gọi chàng lên và bảo:

– Sao chàngỡ lòng nào bỏ thiếp mà đi? Để thiếp một mình, chàng vô tâm quá! Xin đừng bắt thiếp đợi hãy quay về!

Lạc Long Quân thấu hiểu nỗi lòng của Âu Cơ nhưng chàng không tài nào ở trên cạn được nữa. Thôi thì, vị thần này an ủi vợ rằng:

– Ta vốn là thái tử dưới biển, còn nàng là công chúa vùng non cao. Gặp nhau, yêu nhau rồi cả lấy nhau vốn đã do trời định nhưng hoàn cảnh lại thật trớ trêu. Được lấy nàng, ta vô cùng hạnh phúc nhưng liệu cuộc hôn nhân có bền vững dài lâu? Nay, kẻ miền biển, người miền núi, từ nhỏ phong tục tập quán đã khác nhau, sao sống cùng nhau cho được.

Âu Cơ nghe Lạc Long Quân nói mà nước mắt cứ tuôn trào. Nàng không thể rời bỏ chàng được! Long Quân vẫn cố gắng:

– Không ở cùng nhau, nhưng trái tim vẫn cùng nhau. Ta mang năm mươi đứa con xuống biển dạy dỗ, nàng đem năm mươi con còn lại lên non nuôi nấng; chia nhau cai quản bốn phương trời. Xin nàng đừng trách ta, ta cũng buồn lắm chứ! Nhưng tuy vậy, vẫn luôn hướng về nhau, gặp chuyện gì cũng sẵn sàng giúp đỡ. Đừng bao giờ quên lời hẹn ước!

Lạc Long Quân vừa dứt lời, chim ngừng ca, gió không thổi. Biển ào ào cuộn sóng mang nỗi nhớ về đây. cỏ cây hoa lá cũng thôi khoe sắc, không gian tưởng chừng hiu quạnh cả. Đâu đây còn âm vang tiếng Long Quân ban nãy. Đói vợ chồng bịn rịn chia tay, khoé mi còn đọng lại những tâm sự chưa nói hết. Một trăm người anh

em cũng quyến luyến tạm biệt. Sâu thẳm trong đôi mắt của Âu Cơ lúc này, là cái gì đó xao xuyến lắm, còn lắng đọng trong trái tim. Một cơn sóng bất ngờ ập vào đưa Lạc Long Quân cùng năm mươi người con đi. Âu Cơ đứng nhìn, vẫy theo bóng người chồng dần dần khuất xa, cổ họng nàng như nghẹn lại, Âu Cơ chỉ biết đưa ánh mắt đi tìm vị thần rồng kia.

Về sau, người con trưởng theo Âu Cơ được tôn làm vua. Con trai vua là Lang, con gái là Mị Nương. Đất nước phát triển, triều đình vững mạnh, đời này nối tiếp đời kia, vua vẫn lấy hiệu là Hùng Vương, chẳng hề thay đổi. Nước Văn Lang ra đời.

Từ đó đến nay, dân tộc Việt Nam chúng ta vẫn luôn luôn tự nhận mình là con cháu rồng tiên. Con người Việt Nam sẽ mãi mãi tự hào về bốn chữ “Con Rồng cháu Tiên”.